

Twee stappen vooruit, één achteruit?

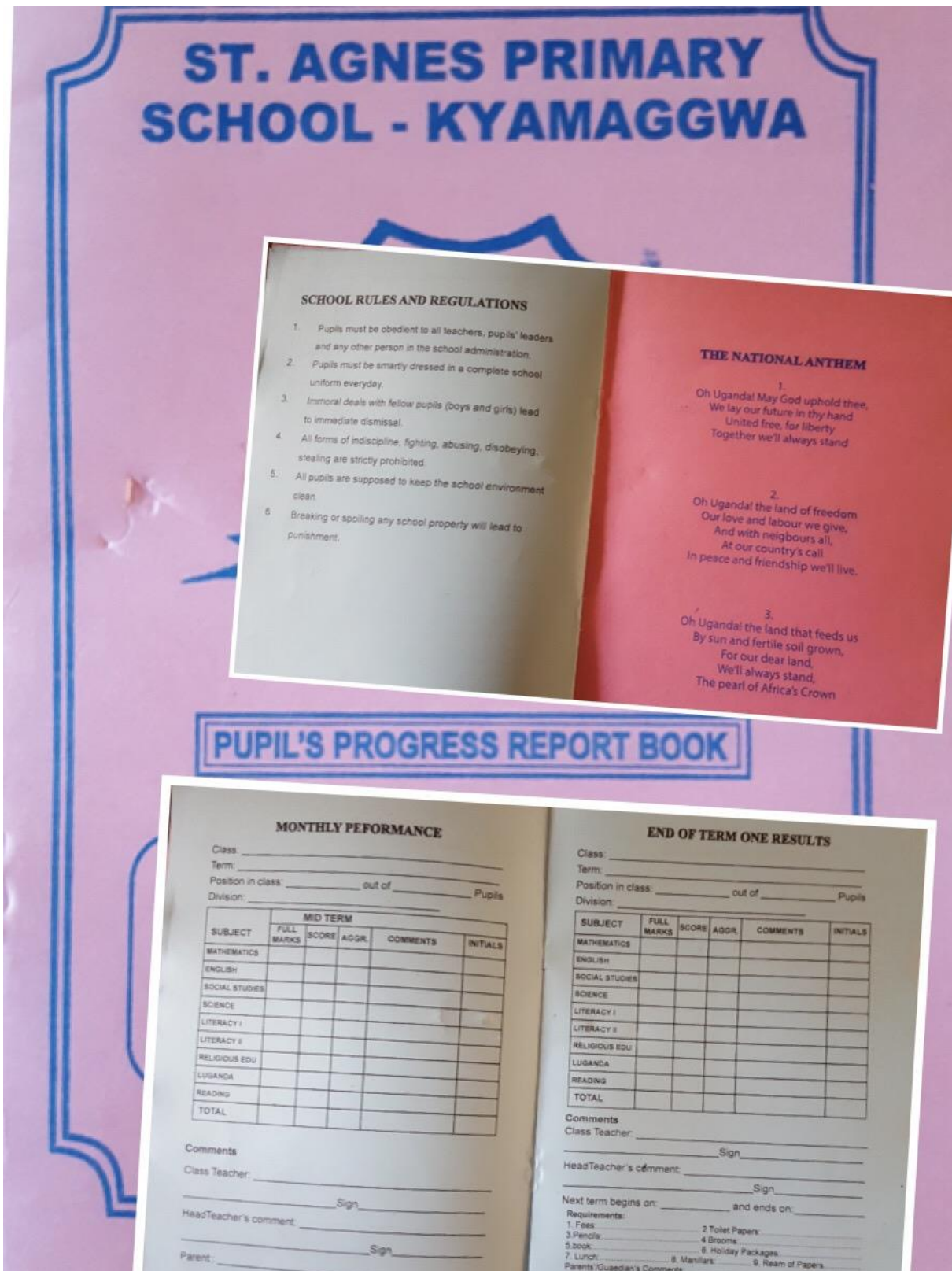
Dat gevoel kregen we, toen we op de eerste dag van onze reis van onze Head Teacher Damalie te horen kregen dat ze om persoonlijke redenen ontslag nam. Ze moest terug naar Kampala, haar man bleef in Jinja. We waren erg tevreden over haar en het leek of we een stap terug maakten.

We hebben nu onze adjunct Head Teacher Samuel benoemd als Head Teacher en daar zijn we ook erg blij mee. Misschien is hij iets minder georganiseerd dan Damalie, maar dat maakt hij ruimschoots goed door zijn enthousiasme en zijn betrokkenheid. Ook de andere teachers waren blij met zijn benoeming zodat we verder kunnen gaan op de ingeslagen weg en er zeker géén sprake is van een stap terug!

Om zijn benoeming te vieren zijn we met de hele staf uit eten geweest in ons hotel Paradise. Het was een groot feest voor ze, de meesten hebben nog nooit in een restaurant gegeten. Ze hadden zich allemaal mooi opgedoft en hebben heerlijk én veel gegeten.

De eerste 3 maanden van de school zitten er bijna op en alles verloopt prima. De 2 laatste weken voor de vakantie hebben alle kinderen proefwerken gemaakt en de rapporten krijgen ze in of vlak na de vakantie.

De dagen vóór de proefwerken zijn we met de hele school op schoolreisje geweest. Gerda had voor haar verjaardag aan al haar vriendinnen geld gevraagd als cadeau en daarvan hebben we 2 dagen 2 bussen gehuurd en hebben we met iedere klas een rit rond en door Jinja gemaakt. Ze hebben de stuwdam bezocht met de elektriciteitscentrale, de nieuwe brug die in aanbouw is, het vliegveldje (waar 2 kleine vliegtuigjes stonden) en het vissersdorpje Masese aan de rand van de Nijl en het Victoriameer. Ook hebben ze een aantal fabrieken in en rond Jinja gezien, zoals de bierbrouwerij, een visconservenfabriek en een textielfabriek. Uiteraard kregen ze onderweg allemaal een flesje limonade en een lollie. Het was één groot feest voor ze. We hebben ook een filmpje op YouTube gezet: <https://youtu.be/RcCLN7ayTVk>

Maar het is niet altijd feest op school. Soms is het ellende. Zo kregen we het verhaal van Peace te horen, een schatje van 5 jaar uit onze kleuterklas. Op een middag kwam ze niet alleen naar school zoals gebruikelijk, maar werd ze door de buurvrouw gebracht. Peace werd opgevoed door haar stokoude oma in een kleien hutje. 's Morgens werd ze wakker naast haar oma, ze schudde aan haar, maar oma werd niet wakker, ze was 's nachts gestorven. We zijn naar het hutje gegaan met tranen in onze ogen. Buurvrouw heeft zich over haar ontfermd, een oudere zus en tante wonen een paar honderd kilometer ver weg. Wat moet er nou wat zo'n lieverd terecht komen?

Natuurlijk hebben we ook weer onze, inmiddels 12, leerlingen op de middelbare school bezocht, samen met Betty. Betty hebben we tijdens ons allereerste bezoek aan Oeganda leren kennen en vrienden van ons hebben haar middelbare schoolopleiding betaald. Ze is inmiddels een volwassen vrouw van 24 en heeft dankzij de hulp van onze vrienden uiteindelijk een studie op de universiteit kunnen doen. Ze is mee gegaan naar onze leerlingen op de middelbare school en ze heeft hun, als een “role model”, verteld wat zij heeft kunnen bereiken dankzij de kansen die haar zijn geboden. We zijn er zeker van dat het onze kinderen stimuleert nog harder te werken.

de vrouw tussen Gerda en Samuel is het hoofd van de middelbare school

Zoals jullie zien, iedere reis brengt weer nieuwe dingen, vaak leuk, soms ook heel triest.

We zijn er van overtuigd dat de school voor al onze 250 kinderen een hele belangrijke, positieve rol in hun leven speelt. Ze komen allemaal met veel plezier iedere dag naar school en leren veel dingen waar ze de rest van hun leven veel nut van zullen hebben.

Dit mede door de steun die we van velen van jullie krijgen. Hartelijk dank daarvoor!!!

Gerda & Rob van de Wijngaert

Eindhoven, mei 2018

P.S. Als iemand niet meer geïnteresseerd is in onze verslagen, laat het even weten.